

DIVENDRES SANT

Avui celebrem la primera part del misteri pasqual proclamant la nostra fe en Jesucrist crucificat. El conclourem en celebrar la seva resurrecció en la Vetlla pasqual. Creiem en el Fill de Déu que va morir en la creu pels nostres pecats i cap creu no ens pot deixar indiferents. Ni la de Jesús, ni la dels altres. Tampoc la pròpia. La creu qüestiona el sentit últim de la nostra pròpia existència. És un dia per a revisar en profunditat la nostra confiança en el projecte del Regne i la fidelitat del nostre vincle d'amor a Ell. Un dia per a prendre consciència que la vida té sentit en la mesura que es lliura per amor als altres, com ho va fer Jesús.

Tanmateix, allò que fa "sant" aquest divendres no és el sofriment d'una mort a la creu, sinó l'amor "fins a l'extrem" que ha portat el Fill de Déu a morir d'aquesta manera. AVUI VENEREM, de manera especial, LA CREU, l'arbre de la vida plantat al centre de l'assemblea. L'Església, nascuda al peu de la creu, s'acosta a besar la Creu i el Crucificat... que ha estat elevat (*entronitzat*) a la glòria del Pare on intercedeix per nosaltres.

Hem escoltat el relat de la Passió segon sant Joan, que no és només una informació valuosa o una crònica del que li va ocórrer a Jesús, sinó, sobretot, UNA INVITACIÓ A CREURE: a prestar la nostra adhesió a Jesús que es manifesta plenament conscient de la circumstància que ha de viure..., com dèiem ahir. *La seva Passió i Mort és conseqüència lògica de la seva manera de viure. I, a més, aquesta mort entra en el disseny del Pare Déu que vol presentar-nos l'alternativa de l'amor davant l'odi i la violència.*

El Pare no ha destinat Jesús a la mort; la missió que li havia encomanat era donar testimoni del seu amor als homes. Però, era inevitable l'enfrontament amb el món de la tenebra i la seva mort violenta manifestarà fins al màxim la maldat del món, però també l'amor de Déu. Jesús no cerca el dolor, l'accepta quan és conseqüència ineludible del testimoni de l'amor i la denúncia del mal. No respon a l'odi amb l'odi ni combat la violència amb la violència. Això seria imitar la maldat del sistema... Jesús mostra així que Déu és pur amor i aliè a tota violència.

Ho hem de repetir: el testimoni que hem escoltat és una invitació a creure i, també, a "mantenir ben ferma la fe que professem" (Hebr 4,14); Perquè, qui creurà, qui acceptarà que aquest home envoltat de patiments té promès l'èxit i el creixement?. "Qui ho pot creure, allò que hem sentit?" (Is 52- 1ªL). Qui serà capaç de descobrir que en ell, ara i aquí, es fa present la glòria de Déu, la bellesa d'un amor generós i lleial?.

Som cridats avui a adherir-nos a aquesta fe cristiana, que pot resultar estranya però és alliberadora. Per tant, *acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu* perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem, amb la certesa de ser escoltats quan preguem al Pare per Jesucrist nostre Senyor. (2L)

Sabem que la mort de Jesús no és un final sinó la inauguració de la presència del Senyor en el món nou: el de la seva Església (*representada al peu de la Creu per Maria, la Mare dels creients, -Jo 19,26-27*), el dels Sagraments (*representat per l'aigua i la sang -Jo 19,34*), el del sacerdoci definitiu que obre realment l'accés a Déu i el de la vida de l'home en comunió amb l'Esperit (*que Jesús lliura en l'acte de la seva mort, -Jo 19,30*).

Cada vegada que besem una creu, besem el signe que el nostre Senyor va fer gloriós amb la seva mort. Nosaltres volem dur aquesta creu amb esperança i volem ajudar a dur la creu als altres, com bons samaritans. A nosaltres ens toca col·laborar per tal que tots els qui repeteixen desesperançats el primer crit de Jesús: "Pare, per què m'heu abandonat"?, puguin sempre acompanyar-lo de l'altre crit d'esperança: "Pare confio el meu alè a les vostres mans", o "En vos Senyor m'emparo, que no en tingui un desengany" [Salm 30 (31)]

✠ Mons. Joan Piris Frígola,
Bisbe Emèrit de Lleida